

Ursul păcălit de vulpe

Adaptare după Ion Creangă

Era odată o vulpe vicleană, ca toate vulpile de pe lumea asta. Și, deși umblase o noapte întreagă după hrană, nu găsisse pe niciieri. Mijindu-se zorii, vulpea ieși la marginea drumului și se așeză sub o tufă, cu botul pe labe, gândindu-se ce să mai facă, poate-poate o găsi pe undeva ceva de mâncare.

Și cum stătea ea așa, din depărtare li veni un miros de pește și văzu că urcă de la piața din oraș un car încărcat cu pește. Lângându-se pe mustăți, își spuse:

— Iaca hrana ce-o așteptam!

Șireată ca nimeni alta, vulpea ieși de sub tufă și se întinse în mijlocul drumului, făcând pe moarta. Când carul ajunse în dreptul ei, se opri, iar țăranul se bucură nespun când dădu cu ochii de vulpe:

— Măi frate, da' cum a ajuns vulpea asta aici? Ce noroc că am dat peste ea, să vezi ce cațaveică frumoasă am să fac nevestei din blana ei!

Luă vulpea de jos și-o aruncă în car, chiar deasupra peștelui, apoi strigă la boi:

— Hăis, Joian! Cea, Bourean!

Însă, cum au pornit boii, vulpea a și început a împinge cu picioarele peștele jos din car. Țăranul mâna, carul scârțâia și peștele din car cădea. După ce hoșta de vulpe aruncă o mulțime de pește, sări și ea din car cu băgare de seamă să n-o vadă țăranul și începu a strânge peștii de pe drum. După ce-i adună grămadă, li duse în vizuina sa și începu a infuleca, fiindcă tare foame îi mai era. Pe când se înfrupta mai cu poftă din peștele furat, iaca apăru și ursul.

— Pofță bună, cumătră! Dă-mi și mie niște peștișori, surioară, că am umblat toată ziua flămând prin pădure și n-am găsit nici măcar o tufă de zmeură uscată.

— Ba ia mai pune-ți matale pofta în cui! Și mergi și tu la baltă și pescuiește, așa cum am făcut și eu.

— Dar cum ai pescuit, cumătră? Învață-mă, te rog, și pe mine, că eu nu știu cum se prinde peștele.

— Du-te disează la baltă aceea din marginea pădurii, vără-ți coada în apă și stai nemișcat până se face ziua. Atunci smucește vărtos spre mal și ai să scoți o mulțime de pește, chiar mai mult decât am scos eu.

Când auzi ursul una ca asta, nu mai zăbovi mult și o luă la fugă spre baltă, băgă coada în apă și se puse pe așteptat. În acea noapte începuse a bate un vânt rece, de îngheță apa din baltă și prinse coada ursului ca într-un clește. Spre dimineață, nemaiputând îndura durerea și frigul, ursul se smuci o dată cu toată puterea ca să scoată peștele prins. Dar, în loc să scoată pește, rămase fără de coadă.

Sărind în sus de durere și mormăind de furie, porni spre vizuina cumetrei vulpi cu gând să se răzbune.

— Ieși afară, vicleano, că din cauza ta am rămas și flămând, și fără coadă. Ieși, să te învăț eu minte să mai răzi de nevinovați!

Când îl văzu pe urs, vulpea se ascunse repede într-o scorbură și-i spuse de-acolo:

— Hei cumetre, da' ce-ai pățit? Ți-au mâncat peștii coada ori ai fost prea lacom și ai vrut să lași baltă fără pește?

Când auzi ursul una ca asta, se repezi mâniaș spre scorbură, dar, cum nu încăpu, luă o creangă și-ncepu a cotrobăi pe-acolo, poate-poate o pune mâna pe vulpe. Dar vulpea nu se lăsa așa ușor, iar când ursul apuca de piciorul ei, șireata striga cât o ținea gura:

— Trage, năstărăule! Puțin îmi pasă, că doar tragi de copac.

Iar când ursul apuca de copac, vulpea se văita:

— Văile, nu mai trage, că mă nenorocеști de tot!

Oricât a încercat ursul să scoată vulpea de-acolo și s-o învețe minte, șireata a scăpat nevătămată.

Și uite așa a fost ursul păcălit de vulpe și a rămas fără pește și fără coadă!

Punguța cu doi bani

Adaptare după Ion Creangă

Erau odată o babă și un moșneag. Baba avea o găină, iar moșneagul un cocoș. Găina babei se oua de câte două ori în fiecare zi și baba mânca o mulțime de ouă, iar moșneagul nu-i da niciunul.

Într-o zi, pierzându-și răbdarea, moșneagul îi zise:

— Măi babă, mănânci ca în târgul lui Cremene. Ia dă-mi și mie câteva ouă, ca să-mi prind pofa măcar!

— Ba mai pune-ți pofa în cui! Dacă vrei ouă, bate și tu cocoșul așa cum am bătut eu găina, și iacă-tă cum se mai ouă.

Luându-se după gura babei, moșneagul cel pofticios și hapsân prinse degrabă cocoșul și-i trase o mamă de bătaie, zicând:

— Na! Ori te ouă, ori du-te de la casa mea! Să nu mai strici mâncarea degeaba.

Cocoșul, când se văzu scăpat din mâinile moșneagului, fugi de acasă și umbli prin lume bezmetic. Cum mergea el așa pe drum, găsi în cale-i o punguța cu doi bani. Bucuros, cocoșul o luă în plisc și se îndreptă mândru spre casă pentru a i-o arăta moșului. Dar nici nu silit bine din pînteni, că-i ieși în cale o trăsură cu un boier. Boierul se uită cu băgare de seamă la cocoș și, văzându-i punguța din plisc, îi spuse vizitiului:

— Băiere, ia dă-te jos și vezi ce are cocoșul acela în plisc!

Vizitiul se dădu iute jos, prinse cocoșul și-i luă punguța. Boierul luă mulțumit punguța, o cântări în palme, o băgă în buzunar și porunci vizitiului să pornească trăsura.

Cocoșul, supărat de astă întâmplare, se luă degrabă după trăsură strigând din toate puterile:

— Cucurigu, boieri mari! Dați punguța cu doi bani!

Vizitând boierul cum se ține cocoșul după trăsură, când ajunseră în dreptul unei fântâni, îi spuse vizitiului:

— Vizitiu, aruncă cocoșul ista obraznic în fântână, poate om scăpa de dânsul.

Vizitiul se dădu jos, prinse cocoșul și-l aruncă în fântână. Cocoșul, văzând această mare primejdie, începu a înghiți toată apa din fântână.

Si înghiți, și înghiți, până termină toată apa, apoi ieși de acolo și se luă după trăsură, zicând:

— Cucurigu, boieri mari! Dați punguța cu doi bani!

— Măi, da' ce cocoș îndărătnic! Ei, las' că ți-oi da eu pie de cheltuială, măi crestature și pîntenatule!

Și cum ajunse boierul acasă, porunci unei babe de la bucătărie să ia cocoșul, să-l arunce în cuptorul plin cu jăratie și să acopere gura cuptorului cu o lespede. Cocoșul, cum văzu și astă mare nedreptate, începu a vărsa toată apa ce-o băuse în fântână, până ce strinse focul de tot, ba încă făcu și-o apărăie prin casă, în ciuda babei de la bucătărie. Apoi ieși de-acolo și fugi la fereastra boierului:

— Cucurigu, boieri mari! Dați punguța cu doi bani!

— Măi, da' mare belea mi-am mai găsit eu cu dihania asta de cocoș. Vizitiu, ia-l de pe capul meu și zvârle-l în cireada boilor și a vacilor, poate l-or lua în coarne și-om scăpa de supărare.

Vizitiul făcu după porunca boierului. Dar cocoșul începu a înghiți boi, vaci și viței, până infulecă toată cireada. Apoi se-nfătoși iar la fereastră, întinse aripile de întunecă de tot casa boierului și începu:

— Cucurigu, boieri mari! Dați punguța cu doi bani!

Când auzi una ca asta, boierul crăpă de ciudă și, după ce stătu puțin pe gânduri, spuse:

— Am să-l dau în vistieria cu bani, poate va înghiți la galbeni și i-a sta vreunul în gât și-oi scăpa de dânsul.

Zicând acestea, umflă cocoșul de-o aripă și-l azvârli în vistierie. Când se văzu între atâtea bogății, cocoșul înghiți banii și lăsă toate lăzile goale. Apoi ieși de-acolo, se duse la fereastra boierului și strigă:

— Cucurigu, boieri mari! Dați punguța cu doi bani!

— Când voi pune eu mâna pe mijlocul tău, atunci să se rupă cercul și să se nască pruncul din tine. Și să știi că eu sunt Făt-Frumos și mă vei găsi la Mănăstirea-de-Tămăie.
Nu termină bine de grăit, că se stărni un vânt năprasnic și el se făcu nevăzut, iar podul de aur și palatul moșnegilor se mistuiră. Fata se hotărî să-l caute pe Făt-Frumos și porni în lume. Și merse ea, tot merse cu pruncul în pântec până ajunse la o căsuță și bătu la poartă.

— Cine-i acolo?

— Om bun, măicuță!

— Da' ce vânt te aduce pe-aici, femeie?

— Caut Mănăstirea-de-Tămăie și nu știu în ce parte a lumii se află.

— Eu sunt Sfânta Miercuri și poate te-oi putea ajuta.

Adună sfânta toate jivinele din împărăția ei și le-ntribă de Mănăstirea-de-Tămăie, dar nimeni nu auzise de ea. Atunci Sfânta îi dădu o furcă de aur care torcea singură, și fata porni iar la drum.

Și merse și tot merse până ajunse la Sfânta Vineri, dar nici aici n-avu noroc. În schimb, primi în dar o vârtelniță de aur care depăna singură și fu călăuzită spre Sfânta Duminică.

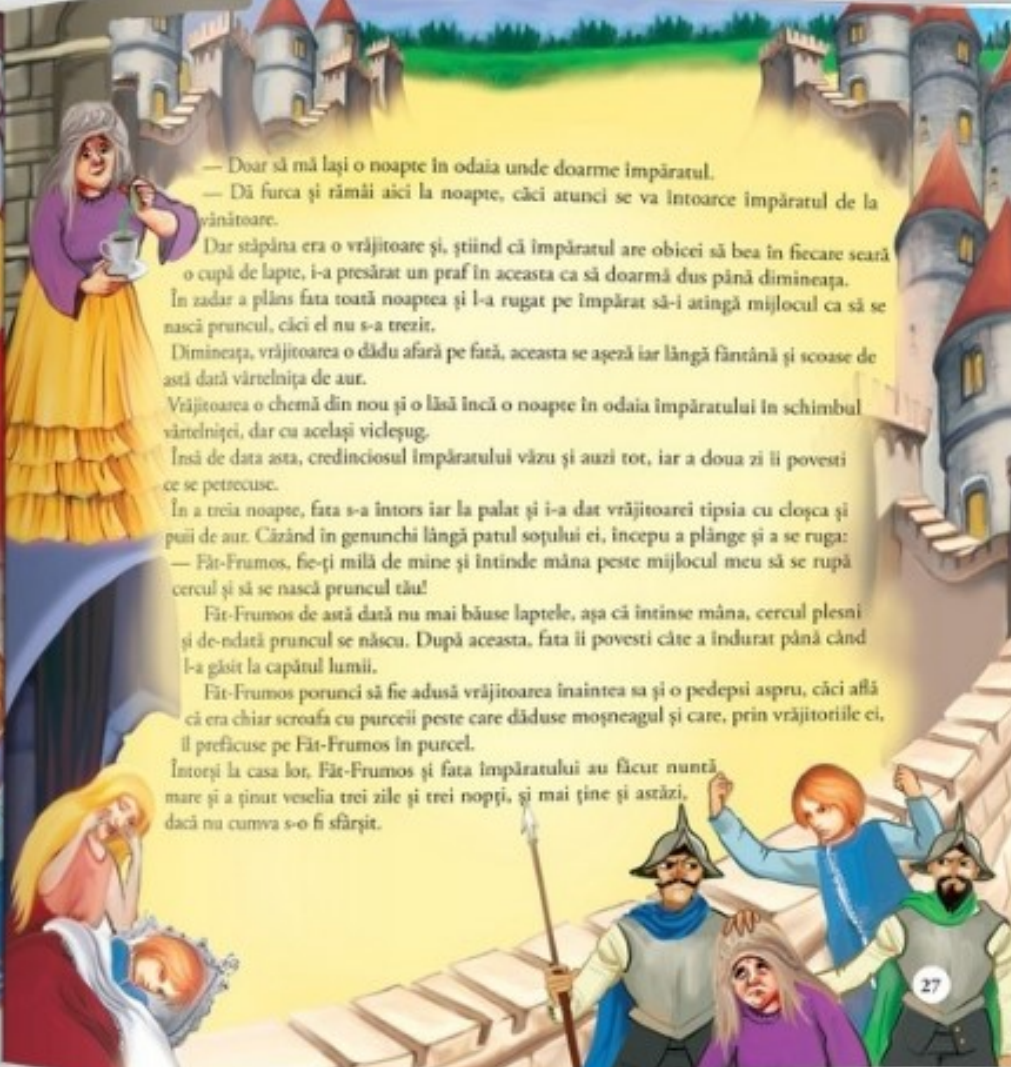
Fînd însărcinată în al treilea an, cu greu ajunse fata la Sfânta Duminică și era cât pe ce să plece și de aici fără vreo veste, dacă n-ar fi apărut un ciocărlan care știa unde se află Mănăstirea-de-Tămăie. Sfânta îi dădu fetei o tîpsie de aur și o cloșcă cu pui tot de aur și-i porunci ciocărlanului s-o ducă la Mănăstire.

După atîta amar de drum, de trudă și primejdii, fata a ajuns la locul căutat. Ciocărlanul o povățui ce trebuie să facă ca să-l găsească pe Făt-Frumos și-i spuse să fie cu băgare de seamă la stăpîna acelu loc.

Fata se așeză lângă o fîntînă să se odihnească și scoase furca de aur.

Stăpîna Mănăstirii-de-Tămăie, văzîndu-i furca, o chemă și-o întrebă:

— Cât ceri pe furca asta, femeie?

— Doar să mă lași o noapte în odaia unde doarme împăratul.

— Dă furca și rămăi aici la noapte, căci atunci se va întoarce împăratul de la vînătoare.

Dar stăpîna era o vrăjitoare și, știind că împăratul are obicei să bea în fiecare seară o cupă de lapte, i-a presărat un praf în aceasta ca să doarmă dus până dimineața. În zadar a plîns fata toată noaptea și l-a rugat pe împărat să-i atingă mijlocul ca să se nască pruncul, căci el nu s-a trezit.

Dimineața, vrăjitoarea o dădu afară pe fată, aceasta se așeză iar lângă fîntînă și scoase de astă dată vârtelnița de aur.

Vrăjitoarea o chemă din nou și o lăsă încă o noapte în odaia împăratului în schimbul vârtelniței, dar cu același vicleșug.

Însă de data asta, credinciosul împăratului văzu și auzi tot, iar a doua zi li povesti ce se petrecuse.

În a treia noapte, fata s-a întors iar la palat și i-a dat vrăjitoarei tîpsia cu cloșca și puii de aur. Căzînd în genunchi lângă patul soțului ei, începu a plînge și a se ruga:

— Făt-Frumos, fie-ți milă de mine și întinde mîna peste mijlocul meu să se rupă cercul și să se nască pruncul tău!

Făt-Frumos de astă dată nu mai băuse laptele, așa că întinse mîna, cercul plesni și de-ndată pruncul se născu. După aceasta, fata îi povesti căte a îndurat până când l-a găsit la capătul lumii.

Făt-Frumos porunci să fie adusă vrăjitoarea înaintea sa și o pedepsi aspru, căci află că era chiar scroafa cu purceii peste care dăduse moșneagul și care, prin vrăjitorile ei, îl preficuse pe Făt-Frumos în purcel.

Întorși la casa lor, Făt-Frumos și fata împăratului au făcut nuntă mare și a ținut veselia trei zile și trei nopți, și mai ținete și astăzi.

dacă nu cumva s-o fi sfârșit.